

Kardinal Anders Arborelius ocd

Sankt Stanislaus, biskop och martyr – Szczepanów den 7 maj 2023 Kardinal Anders Arborelius OCD

Martyriet är en ständig verklighet i kyrkan liv. Hur kan det vara annorlunda när Kristus själv har offrat sig på korset för oss alla och för världens frälsning? ”För deras skull helgar jag mig till ett offer, för att också de skall helgas genom sanningen” (Joh 17:19). Ordet martyr betyder vittne. Vi alla som är döpta är vittnen om Jesus och det kan för oss alla innebära att vi får offra vårt liv för att vittna om Jesus. Idag firar vi en sådan martyr, Sankt Stanislaus, en biskop som fick ge sitt liv för att vittna om Jesus och hans budskap i en svår tid. Det kan också hända i vår egen tid, Vi hörde för en tid sedan att en biskop i Nicaragua dömts till 26 år i fängelse, vilket också är ett slags martyrium. Den helige Stanislaus dödades när han stod inför altaret. Samma öde drabbade en annan helig biskop och martyr, Oscar Romero, i ett kapell i San Salvador som jag också fått besöka. Som biskop får man vara beredd på att det kan uppstå en sådan situation att man får dela Jesu död genom att ge sitt liv i hans efterföljd.

För de flesta av oss, vare sig vi är biskopar eller inte, är det ett annat vittnesbörd om Jesus som vi får ge. Genom dopet är vi djupt förenade med Jesus och hela hans mysterium. Därför måste allt i vårt liv präglas av vår djupa kärleksförening med honom. I livets alla situationer är han med oss och vill ge oss den nåd och hjälp vi behöver för att leva ett liv i hans efterföljd. På så sätt kan vi i allt det som livet rymmer vara hans vittnen, som i ord och handling återspeglar Jesus. Därför är det så viktigt att vi verkligen försöker bli kvar i hans närvaro och låter oss älskas av honom, så att vi i vår tur kan ge honom hela vårt hjärtas kärlek. Då kan vi bli mer och mer förvandlade av hans heliggörande nåd och återspegla Jesus genom vad vi gör och säger. Då blir evangeliet levande i vårt liv och vi kan vittna om Jesus just där vi lever. Som lemman i Kristi kyrka får vi alla delta i hennes uppdrag att göra Jesus och hans budskap levande just där vi lever. Det är en stor nåd att Jesus har detta förtroende för oss. ”Anden själv vittnar tillsammans med vår ande om att vi är Guds barn” (Rom 8:16).

Denna kallelse att vittna om Jesus är speciellt viktig för oss som katoliker i Sverige, där vi katoliker bara utgör 1,5% av befolkningen. Dessutom har de flesta av oss kommit till Sverige som flyktingar och invandrare. Som biskop känner jag stor tacksamhet för alla katoliker, inte minst från Polen, som har kommit till Sverige och vill bygga upp vår kyrka genom att vittna om Jesus och hans evangelium. Mer än 70 präster och flera

ordenssysterar från Polen arbetar i vårt land och de har betytt oerhört mycket. Vid Andra världskrigets slut kom många polacker, både katoliker och judar, till Sverige med de vita bussarna direkt från koncentrationslägren. Jag tänker speciellt på en präst, Czeslaw Chmielewski, som prästvigt precis före krigets början och tillbringade större delen av kriget i ett läger där han utsattes för medicinska experiment. I södra Sverige fick han sedan bygga upp den Polska missionen. Trots allt han fått utstå av tyskarna hörde man aldrig några hatiska och bittra ord från honom. Tvärtom, när en ung tysk student kom till Sverige var han den förste att ta hand om honom.

I Sverige där vi katoliker är så få, blir det personliga vittnesbördet mycket viktigt. Men det gäller naturligtvis också hos er i Polen. Överallt och alltid får vi leva i denna djupa kärleksförening med Jesus, som sedan inspirerar oss att sprida hans kärlek till varje människa vi möter, inte minst till de fattiga, de föraktade, till flyktingar och sjuka. Samtidigt kan vi också få möta motstånd, om vi försöker vara Jesus och hans kyrka trogna. Då måste vi be för dem som är våra motståndare och förföljare. Det är bara genom kärlek och godhet som vi skall bemöta dem som är emot oss. Det är alltid det stora kännetecknet på oss som kristna, att vi älskar dem som är emot oss. Våra enda vapen är bön och kärleksgärningar.

Som nybliven biskop för snart 25 år sedan fick jag besöka ett stift i norra Spanien, Barbastro, där över 80% av prästerna hade dödats under Spanska inbördeskriget. Man visade mig då den väg som stadens biskop hade gått upp till torget där han sedan dödades efter att han blivit offentligt kastrerad. Medan han gick upp till torget skrek alla ut sitt hat mot honom, men han upprepade hela tiden: "Jag förlåter er, mina barn". Det är aldrig lätt att älska sina motståndare och förföljare, men om vi verkligen tillhör Jesus får vi dela hans kärlek till dem som förföljer oss. "Älska era fiender och be för dem som förföljer er" (Matt 5:44), säger Jesus. Det är det stora beviset på att vi är äkta kristna. Det är bara kärleken som kan besegra hat och motstånd. "Kärleken upphör aldrig" (1 Kor 13:8). Det får vi aldrig glömma när det finns konflikter och vi möter motstånd. Det är då vårt vittnesbörd om Jesu kärlek behövs mer än någonsin.

När vi idag vördar den heliga Stanislaus ber vi speciellt för de länder i världen där kristna förföljs. Vi ber för dem att de får styrka att vara Jesus och hans kyrka trogna, så att de kan vittna om hans kärlek. Vi ber också för deras förföljare, att de skall omvända sig liksom Paulus. Samtidigt ber vi för oss själva om nåden att bli trognare vittnen om Jesus där vi själva lever, hos er i Polen och hos oss i Sverige. Som katolska kristna är vi alla förenade i samma tro, hopp och kärlek. I Sverige kommer vi katoliker från alla världens länder och på sätt kan vi vittna om att Jesus vill samla världens alla folk och raser till ett i sin heliga katolska kyrka. Be för oss att vi verkligen blir bättre och trognare vittnen om Jesus för alla dem som inte känner honom i vårt land! Vi ber till Jesus för varandra på Sankt Stanislaus' förbön: "Ge oss en sådan styrka i vår tro att vi håller fast vid dig i livet och i döden". Vi litar på Jesu löften: "I världen får ni lida, men var inte oroliga, jag har besegrat världen" (Joh 16:33)

Kardinal Anders Arborelius ocd

Uroczystość Świętego Stanisława, biskupa i męczennika – Szczepanów 7 maja 2023 r.

Kardynał Anders Arborelius OCD

Męczeństwo jest stałą rzeczywistością w życiu Kościoła. Jakby mogło być inaczej, skoro sam Chrystus poświęcił się na krzyżu za nas wszystkich i dla zbawienia całego świata? „*Za nich Ja poświęcam w ofierze samego siebie, aby i oni byli uświęceni w prawdzie*” (J 17, 19). Słowo męczennik oznacza świadka. Wszyscy, którzy jesteśmy ochrzczeni, jesteśmy świadkami Pana Jezusa i aby świadczyć o Jezusie może to dla nas wszystkich oznaczać również poświęcenie naszego życia. Dziś świętujemy św. Stanisława, biskupa i męczennika, który w trudnych czasach, musiał oddać życie, aby dać świadectwo o Panu Jezusie i Jego orędziu. Może się to również zdarzyć w naszych czasach. Przecież niedawno słyszeliśmy, co jest również przykładem męczeństwa, że biskup Nikaragui został skazany na 26 lat więzienia. Święty Stanisław został zabity, gdy stał przy ołtarzu. Ten sam los spotkał innego świętego biskupa i męczennika, Oscara Romero, w jego kaplicy w San Salvadorze, którą miałem zaszczyt kiedyś odwiedzić. Każdy biskup musi być przygotowanym na sytuację, że trzeba będzie uczestniczyć w śmierci Jezusa, oddając swoje własne życie za Niego.

Dla większości z nas, bez względu na to, czy jesteśmy biskupami, czy też nie, jest też świadectwo, które możemy dać o Jezusie. Na mocy chrztu świętego jesteśmy głęboko zjednoczeni z Panem Jezusem i Jego misterium. Dlatego wszystko w naszym życiu powinno być naznaczone naszą głęboką miłością do Niego. We wszystkich sytuacjach życiowych On jest z nami i pragnie nam dawać łaskę i pomoc, której potrzebujemy, aby żyć życiem, które Go naśladuje. Poprzez taki styl życia, ze wszystkim co ono zawiera, stajemy się Jego świadkami, którzy słowem i czynem ukazują Jezusa. Dlatego tak ważne jest, abyśmy naprawdę starali się trwać w Nim i pozwolić się Mu kochać, aby z kolei móc Mu ofiarować miłość całego naszego serca. W ten sposób możemy być coraz bardziej przemieniani przez Chrystusową łaskę uświęcającą i przez to bardziej zdolni do odzwierciedlania Jezusa w tym, co robimy i mówimy a wówczas Ewangelia będzie żyła w naszym życiu i będziemy mogli świadczyć o Panu Jezusie właśnie tam, gdzie żyjemy. Jako członkowie Kościoła Chrystusowego wszyscy możemy uczestniczyć w Jego misji, której zadaniem jest ożywianie Jezusowego orędzia właśnie w środowisku, gdzie żyjemy. To wielka łaska, że Pan Jezus pokłada w nas taką ufność, gdyż: „*Sam Duch wspiera swym świadectwem naszego ducha, że jesteśmy dziećmi Bożymi*” (Rz. 8,16).

To powołanie do dawania świadectwa o Jezusie jest szczególnie ważne dla nas katolików w Szwecji, gdzie my, katolicy, stanowimy zaledwie 1,5% populacji kraju. Większość z nas przybyła do Szwecji jako uchodźcy i imigranci. Jako biskup czuję wielką wdzięczność za wszystkich katolików, zwłaszcza z Polski, którzy przybyli do Szwecji i chcą budować nasz Kościół, dając świadectwo o Jezusie i Jego Ewangelii. W naszym kraju pracuje ponad 70

kapłanów i kilkanaście sióstr zakonnych z Polski, których posługa ma ogromne znaczenie dla Kościoła. Pod koniec II wojny światowej wielu Polaków, zarówno katolików, jak i Żydów, przyjechało prosto z obozów koncentracyjnych do Szwecji tzw. *białymi autobusami*. Myślę tu szczególnie o księdzu Czesławie Chmielewskim, który został wyświęcony tuż przed wybuchem wojny i większość czasu spędził w obozie, gdzie poddawano go eksperymentom medycznym. Po przybyciu do Szwecji został powołany do prowadzenia Polskiej misji na południu kraju. Pomimo tego, co wycierpiał od Niemców, nigdy nie usłyszało się od niego słów pełnych nienawiści czy też goryczy a wręcz przeciwnie, kiedy młody niemiecki student przybył do Szwecji, był on pierwszym, którym ks. Chmielewski się zajął.

W takim kraju jak Szwecja, gdzie jest tak niewielu katolików, osobiste świadectwo ma bardzo wielkie znaczenie. Oczywiście wypowiadam to również w kontekście Polski. Możemy zawsze i wszędzie żyć miłością głęboko zjednoczoną z Jezusem, która to następnie inspiruje nas do szerzenia Jego miłości względem każdego napotkanego człowieka, a zwłaszcza ubożego, pogardzanego, względem uchodźców i chorych. Jednocześnie powinniśmy sobie zdawać sprawę z tego, że możemy napotykać opór, jeśli będziemy starali się być wierni Jezusowi i Kościołowi. Musimy więc modlić się za tych, którzy są naszymi prześladowcami i przeciwnikami. Tylko poprzez miłość i dobroć możemy przeciwstawić się tym, którzy są przeciwko nam. Zawsze jest to wielka cecha nas chrześcijan, że kochamy tych, którzy są przeciwko nam a jedyną naszą bronią jest modlitwa i uczynki miłosierdzia.

Jako nowy biskup przed prawie 25-ciu laty miałem okazję odwiedzić diecezję Barbastro, w północnej Hiszpanii, gdzie ponad 80% księży zostało zabitych podczas hiszpańskiej wojny domowej. Pokazano mi wtedy drogę, którą biskup miasta poszedł na plac, gdzie został publicznie wykastrowany a potem zabity. Kiedy wchodził na rynek, wszyscy nienawistnie krzyczeli na Niego, ale On ciągle powtarzał: „Wybaczam wam, moje dzieci”. Nigdy nie jest łatwo kochać swoich przeciwników i prześladowców, ale jeśli naprawdę należymy do Jezusa, możemy dzielić się Jego miłością z tymi, którzy nas prześladują. *„Miłujcie waszych nieprzyjaciół i módlcie się za tych, którzy was prześladują”* (Mt 5,44). Jest to dowód na to, że jesteśmy prawdziwymi chrześcijanami, gdyż tylko miłość może pokonać nienawiść i opór, ponieważ *„Miłość nigdy nie ustaje”* (1 Kor 13,8). Nigdy nie wolno nam o tym zapominać, szczególnie gdy mamy do czynienia z jakimś konfliktem, gdyż właśnie wtedy, bardziej niż kiedykolwiek, jest potrzebne nasze świadectwo o miłości Jezusowej.

Dziś, czcąc św. Stanisława, modlimy się szczególnie za kraje świata, w których chrześcijanie są prześladowani. Modlimy się za nich, aby mieli siłę, by być wiernymi Jezusowi i Kościołowi oraz mogli świadczyć o Jego miłości. Modlimy się również za tych, którzy ich prześladują, aby jak św. Paweł się nawrócili. Jednocześnie prosimy samych siebie o łaskę stania się bardziej wiernymi świadkami Jezusowej Ewangelii w tym środowisku, gdzie żyjemy, czy tu u Was w Polsce czy u nas w Szwecji. Jako katolicy wszyscy jesteśmy zjednoczeni tą samą wiarą, nadzieją i miłością. W Szwecji jesteśmy katolikami ze wszystkich krajów świata i w ten sposób możemy świadczyć o tym, że Pan Jezus pragnie zjednoczyć wszystkie narody i rasy świata w jedno w swoim świętym Kościele katolickim. Módlcie się za nas, abyśmy, w naszym kraju, naprawdę stali się lepszymi i prawdziwszymi świadkami Jezusa dla tych wszystkich, którzy Go nie znają. Módlmy się nawzajem za siebie za wstawiennictwem św. Stanisława: „Daj nam taką siłę wiary, abyśmy trwali przy Tobie w życiu i w śmierci”. Pan Jezus powiedział: *„Na świecie doznacie ucisku, ale miejcie odwagę: Jam zwyciężył świat”* (J 16, 33).